

BAĞ KURMAK

Mehmethan COŞKUN

İlkyar deposuna ilk adımı attığımda bu Topluluk ile bir bağ kurdum. Katıldığım altıncı proje olan Aydın projesine katılmamı sağlayan şey de budur. Umarım nice projelere de katılmamı sağlayacak olan da bu kuvvetli bağ olacaktır. Ama bu, bahsettiğim bağın en önemli olan kısmı değil bence. En önemli olan kısmın, okullarına misafir olduğumuz çocukların biz gönüllülerle kurduğu bağ olduğunu düşünüyorum.

Aydın'da ziyaret ettiğimiz ortaokulların birinde, bir sınıfa -en çok yaptığım etkinlik olan- matematik etkinliği için girdim. Her zamanki gibi etkinliğin başında Topluluğumuzdan ve mektuptan bahsederken, ön sıralardan bir çocuk, bize katılıp bizler gibi gönüllü olup olamayacağını sordu. Ben de tabii ki her birinin bizler gibi gönüllü olabileceğinden, sadece üniversite çağına gelene kadar beklemeleri gerektiğinden ve bana veya diğer abi ve ablalarına orada veya mektup göndererek sorarlarsa seve seve konu hakkında yardımcı olup bilgi vereceğimizi söyledim.

Hatta aramızda çocukken İlkyar'ın okuluna geldiği ve büyüdüğünde İlkyar gönüllüsü olan arkadaşlarımız olduğundan da bahsettim. Daha sonra, bir anda tüm çocuklar heyecanlı bir şekilde "Biz de gönüllü olmak istiyoruz!" demeye başladılar. Çocuklardan bunu duymak beni hem çok mutlu etti hem de düşündürdü. Hepsinin mektup adresimizi ve ismimi not almalarını izlerken -kimisi defterinin bir köşesine yazıyor,

defter bulamayan bulduğu herhangi bir kâğıt parçasına mutlaka yazmak için çabalıyordu- “Nasıl bu kadar hızlı bağ kurabildik?” diye düşündüm.

Normalde çocukların rahatça iletişim kurabilmek için belli bir zamana ihtiyacı oluyor. Peki biz bu kısacık günde hepsinin bizler gibi olmak isteyeceği bir bağı nasıl kurabildik? Bunda, tüm gönüllü arkadaşlarımın çocuklara olan her zaman yapıcı ve karşılıksız yaklaşımının ve bütün gün fiziksel olarak, daha sonrasında ise mektuplar ile onlarla hep birlikte olacağımızı çok iyi bir şekilde hissettirmemizin etkili olduğunu düşünüyorum. Yapılan tüm etkinlikler, etkinliğin konusuna ek olarak, tamamen onların yanında olduğumuzun ve olacağımızın mesajını veriyor. Bunu sağlayan tüm gönüllü arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Bunun yanında, çocukların birbiri ile kurduğu çok güçlü bağlara da şahit oldum. Yine bir ortaokulda “Göremediğimiz Canavarlar” etkinliğini yaparken, çocuklara mikroskop ile bazı örnekler gösterip gördükleri şeyin ne olduğunu tahmin etmelerini istiyordum. Mikroskopa yaprak örneği koyup gösterdiğimde, sınıfın çoğu renginden dolayı gördüğü şeyin yaprak, yosun vb. şeyler olabileceğini söyledi. En arkada, kendisine yardımcı olan öğretmeniyile birlikte özel bir çocuk oturuyordu. Sıra ona geldiğinde, mikroskopta gördüğü şeyin çamur olduğunu söyledi. Bunu duyan çocuklardan biri -kendisi de yaprak cevabını vermişti-, “O zaman doğru cevap çamur olsun.” dedi. Bu yaşta bir çocuğun özel durumunu bildiği arkadaşını mutlu etmek için kendi cevabından feragat ederek böyle bir fedakârlık yapması, çocukların ne kadar temiz ve güçlü bağlarla birbirlerine kenetlendiğini gösterdi bana.

Bağların bir diğer yönü de çocuklar ve aileleri -aslında bütün toplum- arasında kuruluyor. Buna Aydın Karacasu Şehitler Ortaokulu'nda altıncı sınıflarla yaptığım bir matematik etkinliğinde şahit oldum. Çocuklara yapmak istedikleri meslekleri sorarken, Aybüke isminde bir kız heyecanlı bir şekilde ziraat mühendisi olmak istediğini söyledi. Daha ben sormadan nedenini tane tane açıklamaya başladı:
“Evimizin önünde küçük bir bahçemiz var. Burada babam patlıcan ekıyor. Ama nasıl yapılacağını bilmediği için YouTube'dan video izleyerek yapmaya çalışıyor. Bu yüzden patlıcanlar çok kötü oluyor. Ben üniversitede bu işin gerçekten nasıl yapıldığını öğrenip babama öğreteceğim.”

Koridorlarda yaptığımız bardak etkinliğiyle ve diğer tüm etkinliklerle tam olarak ulaşmak istediğimiz noktayı -bilimsel yaklaşımın önemini- Aybüke kendi hayatından verdiği örnek ile mükemmel bir şekilde özetlemiş oldu. Bununla birlikte, bu çocukların kendilerine ve ailelerine -aslında tüm toplumumuza- nasıl ışık olacağını somut bir şekilde görmüş oldum.

Her projede benim için en büyük ödül, bu ışığa en ufak bir kıvılcım olabilmek, bir çocuğun kocaman kalbinde ve zihin dünyasında hayatı boyunca taşıyabileceği bir parça olsun iz bırakabilmektir. Umarım buna layık olmuşumdur. Tekrardan emeği geçen herkese sonsuz teşekkür ederim.

Mehmethan COŞKUN
ODTÜ Matematik Öğretmenliği Mezunu
Akdeniz Ün. YL öğrencisi

